

rum lege quæ legi mentis repugnat, et in lege peccati captivat,¹ dici potest. Hinc Apostolus a vino caveri vult, “in quo est luxuria:”² et, Hieronymo teste, “ubicumque saturitas et ebrietas fuerint, ibi libido dominatur.”³ Qui igitur summam illam, quæ sacerdotem decet, corporis animique castimoniam servare student, caute diligenterque invigilent, quo melius vel prima fœdissimæ hujus labis contagia vitare possint. Principiis obstant; neque enim ex improvise ac repente, sed paulatim, hoc vitium animos occupat atque inficit, crescitque in dies, donec progressu temporis totam, ut ait Chrysologus, sacerdotalis spiritus sanctitatem extinguat.⁴

162. “Ut flagitii occasionem, quæ in cauponis et tabernis deesse non solet, clericis adimamus, cauponarum aditu et usu eis omnino interdiciamus, nisi in itinere necessitatis causa.”⁵

163. Quod sacros homines a profanis, clericos a laicis, potissimum distinguit, est sanctissimum illud vitæ genus, quod servandæ perpetuo castitatis legem consequi debet. Huic vitæ sanctioris instituto qui se addixerunt, sic in terris agant oportet, quasi non jam inter homines, sed in cœlo versarentur, inter beatissimos illos Dei famulos et amicos, qui, nullo corporis vinculo impediti, Agni inter lilia pascentis vestigia sequuntur, terrena nec vident nec curant, nil nisi Deum et divina cogitant. Jam vero quotquot sacerdotes sic inter mortales vitam degant, ut eorum “conversatio in cœlis” tota sit, oculique in futuram illam, quam inquirimus, perpetuo mansuram civitatem unice defigantur, ii profecto nullo se negotio immaculatos ab hoc sæculo custodient; et, sive divina eloquia annuntient sive divina mysteria dispensent, casta semper mente castoque corpore se Deo gratos et acceptos ministros exhibebunt.⁶

¹ Rom. vii., 23.

² Ephes. v., 18.

³ Comm. in Ep. ad Tit. i., 7.

⁴ S. Petr. Chrysol. Serm. cit.

⁵ Act. Eccl. Mediol. loc. cit.

⁶ Philip. iii., 20; Hebr. xiii., 14; Jac. i., 27

164. Non solum curare debet sacerdos, ut animam corpusque “in sanctificatione et honore, non in passione desiderii”¹ ita possideat, ut nullo se crimine maculet; sed etiam sua prudentia et vigilantia efficere, ut omnem vel levissimam criminis speciem a se procul amoveat. Nil agat, nil loquatur, nil vultu aut gestu exprimat, quod honestati, modestiæ, pudori minus consentaneum esse quis suspicari possit. Satius enim est nonnulla, quamvis Dei lege liceant, sacerdotem omittere, quam imperitorum suspicioni aut malevolentium obtrectationi aditum relinquere. Volumus igitur imprimis, ut sæcularium mulierum, ne suis quidem exceptis, consortio et familiaritate nimia ne utatur; neque eas, licet propinqua cognatione conjunctas, in eadem secum domo commorari sinat, nisi fuerint vita et moribus spectatissimæ, quæque nullo modo, sive directo sive indirecto, se sacris muneribus gerendis aut rebus ecclesiæ administrandis immisceant. Œconomam, ancillam, aliamve famulam nullam habeat, nisi quæ sit maturioris ætatis, famaue integerrima gaudeat. Nunquam coram illis aut propinquis, si quas apud se habeat, de gregis regimine, de ecclesiæ negotiis, de parochianorum vitiis aut defectibus verba faciat. Quod si hujusmodi mulierculis omnes animi sui sensus aliaque silentio tegenda imprudenter prodât; ipsæ vero (quod plerumque accidit) fuerint quales Paulus describit, otiosæ, quæque per domos cursitant, et “non solum otiosæ, sed et verbosæ et curiosæ, loquentes quæ non oportet;”² tota sacerdotis docentis, monentis, præcipientis auctoritas et imperium corruat necesse est. Etiam cum feminis pietatis studio deditis nulla sit ei familiaritas, nulla consuetudo, quam non caritatis aut officii ratio postulet.

165. Quo meliori et alacriori animo castitatem, quæ est præcipuum sacerdotii decus, custodire velint, venerandum

¹ I. Thess. iv., 4, 5.

² I. Tim. v., 13.

illud Sacrificium, quod quotidie offerunt, cœleste illud Convivium, cui quotidie intersunt, sæpe sæpius mente et cogitatione recolant. Quod si Immaculatus ille Dei Agnus socios ac comites non nisi ex Virginum choro deligit,¹ quam magna sacerdotibus puritate opus est, quos Ipse tanta familiaritate dignatur, ut eorum precibus quotidie cœlo evocatus adsit, iisque virginei sui corporis membra et sanguinem manibus tractanda, ore gustanda præbeat! Nonne iis longe meliori jure inculcandum videtur, quod olim de sacerdotibus Antiqui Fœderis Deus imperabat: "Sancti erunt Deo suo et non polluent nomen ejus; incensum enim Domini et panes Dei sui offerunt, et ideo sancti erunt, * * * quia consecrati sunt Deo suo. * * * Sint ergo sancti, quia ego sanctus sum, Dominus."²

166. Deinde hoc fixum immotumque animo propositum habeant, ut ea omnia, quæ ad peccandum impellere, suadere vel allicere possint, sedulo devitent. "Habemus" enim, ut ait Apostolus³ "thesaurum istum in vasis fictilibus," quæ unaquaque fere hora periclitantur. Timide igitur ac diffidenter, quod Christianæ humilitatis est, de se suaque virtute sentiant; Deoque unice confidant, qui sacerdoti superbo et viribus suis meritisque glorianti resistit, humili autem gratiæ auxilium abunde dabit,⁴ quo facilius ea omnia quæ castitati adversantur, superare ac debellare possit. "Habe fiduciam in Domino," ut in Sacris Literis monemur⁵ "et ne innitaris prudentiæ tuæ. Ne sis sapiens apud te ipsum, time Deum, et recede a malo."

167. Denique, ut integram mentis corporisque puritatem servent, otium et desidiam, quasi pestem, fugiant. Si in cæteris hominibus, "qui sectatur otium stultissimus est,"⁶ sacer-

¹ Apoc. xiv., 4.

² Levit. xxi., 6-8.

³ II. Cor. iv., 7.

⁴ I. Pet. v., 5.

⁵ Prov. iii., 5-7.

⁶ Prov. xii., 11.

dos, qui id faciat, criminis potius quam stultitiæ nomine accusandus est. Curet igitur unusquisque, ut, quoties Diabolus insidias structururus accedat, ipsum semper inveniat occupatum. Si quem socordia et segnitie torpentem nactus fuerit, hunc facile vincet atque prosternet. Adeo verum est, quod olim sapientissimus ille dixit, "multam malitiam docuit otiositas."¹ Misera sane et luctuosa est sacerdotis conditio, qui, oratione et lectione posthabita, omnibus horis per domos forumque cursat, ut nova quæque audiat narretque; crebra etiam et diuturna cum laicis, præsertim feminis, colloquia habet, in quibus nil grave, nil docto aut religioso viro dignum apparet, sed omnia vana, levia, minuta, ac frivola! Neque ille, qui sic vitam agit, mirari debet, quod ipsius animo nec opinanti vel invito fœdissimæ quæque rerum species obversentur, mentemque turpissima desideria invadant atque ita fere obruant, ut rationem ipsam e sua sede et imperio dimovere et dejicere videantur. Ut hisce malis sacerdos occurrat, molle et ignavum vitæ genus detestetur ac fugiat; et quod temporis divinis laudibus et sacro muneri persolvendo superest, ad literarum studia conferat. Neque disciplinis theologicis, canonicis, liturgicis semel operam dedisse sufficiat; semper aliquid habeat, quod ambagibus melius expediatur, vel quod novo lumine illustretur, vel quod memoria elapsam animo iterum altiusque imprimatur. Scientiis etiam profanis animum intendere poterit, quas colere sacerdotem maxime decet, cum non pauca ex iis ad sacram scientiam ornandam tuendamque haurire liceat. Humanioribus quoque literis animum excolat, et quando opus est, vel otium suppetit, concionibus ornatiori stylo pro festis diebus concinnandis det operam.

168. Ante omnia tamen opus est, ut horis omnibus sacerdos coram Deo ambulet, id est, Ipsum semper præsentem animo intueatur ac diligat. Orando et meditando hic amor

¹ Eccli. xxxiii., 29.

accenditur et fovetur. "In meditatione mea" ait regius Psaltes, "exardescet ignis."¹ Hic scilicet ignis est, qui simul ac animum occupavit, cæteros omnes superbiæ, cupiditatis, libidinis, ac terreni amoris igniculos restinguit. "Sacerdotium," ait Chrysostomus, "in terra peragitur, sed cœlestium ordinum classem obtinet; et jure quidem merito. Non enim homo, non Angelus, non Archangelus, non alia quæpiam creata potestas, sed ipse Paracletus hoc officium ordinavit, qui manentibus in carne auctor fuit, ut Angelorum ministerium animo conciperent. Idcirco sacerdotium obeuntem ita purum esse decet, ac si in cœlis inter potestates illas collocatus esset."² Atque alibi sic sacerdotem hortatur: "Sit omnibus magister et exemplar virtutum vitæ tuæ speculum, omnibus in medio propositum, quasi primitiva quædam imago, quæ bona omnia in se contineat, quæ cum facilitate magna iis, qui se ipsi conformare voluerint, exempla bonorum operum exhibeat."³

169. Sacerdotalis officii munera et dotes compendiarie quadam ratione olim perstrinxerunt antecessores Nostri sequenti Decreto:

Abstineant a luxu et pompa vestium, a mundanarum personarum societate, a comensationibus, potationibus illicitisque lusibus et venationibus, ac demum quibuscumque omnibus clericali statu indignis, necnon sæcularibus negotiis. Cum mulieribus nullam consuetudinem habeant, neque sibi famulas accipiant vel retineant, nisi talis ætatis et probatæ virtutis, de quibus nulla possit haberi suspicio. Fiant igitur forma gregis ex animo; sint exemplum fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate; sint sobrii, prudentes, ornati, pudici, modesti; conversationem suam inter gentes habentes bonam, ut bene facientes obmutescere faciant imprudentium hominum ignorantiam, et obstruatur os loquentium iniqua. Sic autem pastores vigilant super gregem sibi

¹ Ps. xxxviii., 4.

² S. Jo. Chrysost. de Sacerd., 3 ed. Montf., I., p. 382.

³ Id. Comm. in Ep. ad Tit. Cap. 2, ed. cit., Tom. xi., p. 752.

commissum, non coacte, sed spontanee, secundum Deum; neque turpis lucri gratia, sed voluntarie; sic illum pascant et regant sedula in suis ecclesiis residentia, verbi divini prædicatione, puerorum et ignorantium instructione, sacramentorum administratione, pia sacrificii oblatione, paterna infirmorum et pauperum cura, omniumque bonorum exemplo; ut cum apparuerit Princeps pastorum, ab ipso percipiant immarcescibilem gloriæ coronam.¹

CAPUT VII.

DE SEMINARIIS ECCLESIASTICIS CONSTITUENDIS ET ORDINANDIS.

170. Apostoli, quamvis rudes et illiterati homines, cum relictis retibus Jesum magistrum secuti essent, quæcumque ab eo acceperant, non solum invicte tueri, sed etiam cæteris docte luculenterque proponere et efficacissime persuadere potuerunt. Sapientia tamen, cujus ope id consecuti sunt, non ipsorum labore aut studio et exercitatione parta, sed divinitus concessa fuit. Jam vero singularis illa suadendi docendique vis ac potestas, quæ mirando prodigio illis Christianæ Religionis initio contigit, ab eorum successoribus, usitata divinæ Providentiæ lege, non nisi arduo ac diuturno labore comparari potest. Hinc magna semper sollicitudine id egit Ecclesia, ut scholæ et collegia ubique constituerentur, in quibus traderetur sacra illa scientia, quam labia sacerdotis custodire debent, et populo præbere qui legem requirit ab ore ejus.² Prædecessoribus quoque nostris id maxime semper cordi fuit, ut in hac regione Seminaria existerent, in quibus clerici theologicis disciplinis rite imbuerentur. Quod, quæ sequuntur, decreta Baltimorensia testantur:

¹ Balt., 58.

² Malach. ii., 7.